

30 oktober, Brownfieldplein 24, 20.00 uur

Billy schoof zo stil als hij kon de la dicht. Hij vouwde een paar hoody's op en propte ze bij zijn joggingbroeken, jeans, sokken en onderbroeken in de tas. Hij schoof wat geld in zijn achterzak.

Van beneden hoorde hij de bekende geluiden komen. Het was weer zover en hij wist dat het net zo zou gaan als altijd.

Sorry Jeff, het ging per ongeluk...

Billy pakte een pen en een paar boeken in.

Jeff, alsjeblieft! Het zal niet meer gebeuren...

Hij trok de slaapzak onder zijn bed vandaan en duwde hem in een rugzak. Hij pakte zijn opgerolde slaapmat en bond hem onder aan de rugzak. Hij nam zijn kussen mee, maar niet zijn telefoon. Die kon hij toch niet opladen waar hij naartoe ging, en hij wilde ook niet gevonden worden.

Ik vergiste me gewoon...

Hij verstopte het notitieboekje waarin hij had zitten schrijven achter andere boeken in zijn boekenkast.

En precies zoals hij had verwacht, reageerde Jeff met grof gescheld.

Stom wijf dat je bent!

Billy sloot de gespen van de rugzak, ritste zijn tas dicht en trok zijn regenjack aan. Hij keek voor het laatst zijn kamer rond. Was het schoon en netjes? Hij probeerde altijd goed op te ruimen om het zijn moeder makkelijk te maken. Hij sloop de trap af, al ging Jeff nu zo hard tekeer dat ze hem toch niet konden horen. Toen hij op zijn tenen door de gang liep, zag hij door het matglas van de deur Jeffs silhouet over zijn moeder heen gebogen staan.

Ik weet het niet meer! Jij luistert ook nooit! Ik word stapelgek van je, mens! Jij maakt dat ik...

In de keuken trok Billy geruisloos de besteklade open. Hij pakte een lepel, vork en mes en na een korte aarzeling besloot hij ook de scherpe hakmessen mee te nemen. Die wikkelde hij in een theedoek. Toen haalde hij touw,

kaarsen, lucifers, een zaklantaarn en een rol vuilniszakken uit het aanrechtkastje. Hij deed een paar appels, een stuk kaas en een half brood in een papieren zak. Terwijl hij de sleutel in het slot van de achterdeur omdraaide, hoorde hij de eerste...

...klap!

En Billy kromp in elkaar, al had hij het honderden keren eerder gehoord, maar hij was vastbesloten om zijn plan door te zetten. Dus ging hij de koude avond in en deed de deur achter zich dicht om zijn moeder niet meer te horen huilen.

De harde wind joeg de regen plenzend tegen de stoepen en ramen. Hij had zijn capuchon opgezet, maar de regen droop over zijn voorhoofd in zijn ogen en gutste in stroompjes langs zijn jack. Doelgericht liep hij door de straten. Hij volgde de route die hij zo vaak in gedachten geoefend had. Voorbijgangers haastten zich diep weggedoken in hun kraag naar huis. Auto's plonsden door de plassen en de koplampen wierpen een wazige lichtbundel voor zich uit. Niemand lette op een jongen in een regenjack, met een tas en een rugzak. Hij was de zoveelste naamloze schim die voorbij glipte in de donkere, natte straat.

Geen mens zou zich dan ook herinneren dat ze Billy die avond hadden gezien.

Met gebogen hoofd passeerde hij de huizen waar hij elke dag langskwam op weg naar school. Hij stak de speelplaats over, liep snel door achterafsteegjes om niet gezien te worden en kwam in een wijk met grotere, vrijstaande huizen omringd door bomen en goed onderhouden tuinen. Een warme gele gloed straalde achter de ramen en vanaf de straat zag hij gezinnen gezellig samen eten of tv-kijken.

Hij ging verder tot hij de doorgang tussen twee huizen vond. Het was een breed pad, waarvan de ingang bijna verborgen werd door struiken. Hij haalde de zaklamp uit zijn tas en scheen om zich heen. Was dit de goede plek? Het licht viel op het bordje achter een wirwar van brandnetels. ALLERZIELENPAD.

Hij was er!

Het laantje was onverlicht en heel stil. Ver van de weg, de huizen en de straatlantaarns leek de avond hier nog donkerder en

klonken zijn voetstappen harder. In het licht van zijn zaklamp zag hij om zich heen bladeren dwarrelen in de wind. Verder en verder liep hij de donkere bladerwereld in, naar het hek aan het einde van het laantje.

Daar bleef hij staan.

Hier wilde hij zijn.

Hij wist dat hij hier niet gevonden zou worden.

Hij duwde het hek open en ging de achterliggende begraafplaats op...

3

30 oktober, Brownfieldplein 26, 20.45 uur

Suzie was halverwege het uitpakken van een volgende doos boeken, hield abrupt op, boog zich naar de radio en zette hem uit.

Daar was het weer.

Dat lawaai bij de burens.

Ze woonde nog maar een paar weken aan het pleintje en dit was de tweede keer dat ze een ruzie door de tussenmuur hoorde.

Met een boek in haar hand bleef ze roerloos staan en luisterde gespannen naar wat er bij de burens gebeurde. De woorden kon ze niet verstaan, maar ze hoorde wél een mannenstem tekeergaan en af en toe het gekletter van... wat? Brekend serviesgoed? Ze wist het niet zeker.

Het werd stil. Ze hield haar adem in, probeerde zich voor te stellen wat er was gebeurd. Alle stellen hadden weleens ruzie, maar wat ze door de muur had gehoord was erger. Het was akelig. Wanhopig. Angstaanjagend zelfs. Maar geen echtpaar was hetzelfde, toch? Misschien

hadden haar nieuwe burens gewoon een heftige relatie. Wat wist zij ervan? En misschien klonk het driftiger dan het in feite was. Ze had tenslotte niets gezien.

Toen hoorde Suzie de mannenstem achter de muur in de gang, nog geen paar meter van waar zij stond.

Ze deed het licht uit en liep naar het raam van de zitkamer.

De deur van nummer 24 knalde dicht en aan het einde van het tuinpad stond de man een jack aan te trekken. Suzie zag dat hij zich van de rukwind wegdraaide en een aansteker aanknipte. Zijn gezicht werd heel even verlicht door een vlammetje dat weer doofde. Van de donkere gedaante was alleen nog het oranje puntje van de sigaret zichtbaar. De man blies een lange sliert rook uit, ging het voetpad op en liep de avond in.

Stengels klimop kronkelden om boomstammen en slingerden over grafstenen. Donkere rijen taxusbomen omzoomden een overwoekerd pad, met waaiende, wiegende takken die als een tunnel oplichtten in de zwakke straal van Billy's zaklamp. Takken, graven en beelden doemden op en verdwenen weer in het schijnsel. Billy richtte de lichtbundel naar het centrum van het kerkhof waar tussen de begroeiing een oude stenen kapel stond. Het was een zwarte, gedrongen vorm tegen de nachthemel, nietig vergeleken bij de bomen eromheen.

Alles was zo anders in het donker. Dat had hij wel verwacht, maar zó had hij het zich niet voorgesteld... zo inktzwart en verlaten.

Hij rilde, de regen droop langs zijn gezicht. Hij voelde zich klein en verloren. Maar niets was zo erg als thuis zijn. Zelfs dit niet.

Aarzelend begon hij aan het paadje tussen de taxussen.

Zijn zaklamp verlichtte de bebeeldhouwde grafmonumenten in de buurt. Hij was op zoek naar het juiste pad, maar het was bijna onzichtbaar in de warboel van onkruid waar hij diep doorheen waadde. Zijn broekspijpen raakten doorweekt terwijl hij door de begroeiing schuifelde, takken knapten onder zijn voeten en hij zwaaide zijn zaklamp heen en weer tussen de grond onder hem en de richting van het pad voor hem. De wind suisde door de bomen en om hem heen lichtten stakerige takken dansend op, haakten aan zijn jack en zwiepten zijn capuchon af als dunne vingers die naar hem graaiden.

Hij bleef staan, wist niet waar hij was. Was hij verkeerd gelopen? Alles zag er zo anders uit in het donker. Hij klemde zijn zaklamp steviger vast en richtte hem alle kanten op. Zijn nekharen gingen overeind staan. Zijn hart bonkte in zijn keel.

Nu niet opgeven, hield hij zichzelf voor. Doorgaan.

Je kunt niet terug.

Opeens zag hij de muur weer. Nu hoefde hij alleen nog de omtrek van het kerkhof te volgen om de plek te vinden die hij zocht. Het moest toch hier ergens zijn? Hij strompelde verder over boomwortels, duwde takken weg die tegen zijn gezicht zwiepten. Toen zag hij in de lichtbundel van zijn zaklamp de eerste rij bomen aan de grens van de begraafplaats. Eindelijk! Tussen de dicht bij elkaar staande